

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiae Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Vber a sponsi qua? osculum quid? Pater osculans, Filius osculatum,
Spiritus sanctus osculum: labia sponsæ quæ? Caput I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

D. HENRICI HARPHII,
THEOLOGI

ERVDITISSIMI,

Theologia mystica, LIBRI PRIMI (qui & diuini
amoris Christi formiumq; virtutum Soliloquium, sive in Can-
tica Canticorum paradoxa, aut certe diuini amoris spiri-
tualiumq; nuptiarum Epithalamium inscribi potest)

PARS PRIMA.

Diuini Amoris inflammatiua potissimum complectens,
videlicet, de Filij Dei incarnationis, cōuersationis, passi-
onisque mysterijs ac fructu: de institutione
vsuque Sacramentorum.

Vbera sponsi qua? osculum quid? Pater osculans, Filius osculatum,
Spiritus sanctus osculum: labia sponsa qua? Caput 1.

OSCULETUR me osculo oris sui, quia meliora Desiderium
sunt vbera tua vino. Canticorū I. Dic queso no- animæ ad
bis, de quo, à quo, & ad quem dicatur: *Osculetur* Deum.
me osculo oris sui. Aut quale est istud ita subitane-
um, & factum repete, de medio sermonis exor-
dium? Et quidem iucundum eloquium, quod ab
osculo sumit principium. Et blanda Scripturæ
facies faciliter afficit & allicit ad legendum: ita,

vt quod in eo latet, delectet inuestigare, etiam cum labore: nec fatiget
inquirēdi forte difficultas, vbi mulcet eloquij suauitas. Verum, quem
non attentum valde faciat, istiusmodi principium, sine principio: &
nouitas locutionis in veteri libro? Cuius & titulus prenotatur; *Canti-
ca Canticorum Salomonis*. qui interpretatur pacificus, optimè conueni- Salomon
ens libri principio, qui similiter incipit à pacis signo, scilicet ab oscu- quid.
lo: Simili congruentia innuens, quod ad hanc Scripturam intelligen-
dam mentes inuitat pacificas, quæ sese tam à vitijs, quàm à tumulti-
bus alienare prævalent. Nimirum cum hæc Cantica sola docet vñctio

A djuina

diuina; sola addiscit experientia. Non enim est strepitus oris, sed iubilus cordis: non sonus labiorum, sed motus gaudiorum: concordia voluntatum, non consonantia vocum. Nec auditur foris, nec perfonat in publico: sed sola quæ cantat audit, & cui cantatur. Est enim quoddam Epithalamium, id est, nuptiale carmen, castos exprimens iucundosque complexus animorum, concordiam morum & affectuum, consentaneamque spirans & flagrans ad alterutrum charitatem, qua sponsa fidelis ad perfectam ætatem, & ad annos nobiles iam peruenit: annos dico meritorum, non temporum, ut ad celestis sponsi complexus idonea iudicetur. Osculum igitur petit cum fiducia, memor verberum suorum, cum subinfert: *Quia meliora sunt verba tua vino.*

Vbera sponsi duo quæ. Hæc vbera sponsi sunt duo quædam argumenta mansuetudinis ingenitæ. Nam gemina dulcedo suauitatis exuberat in pectore sponsi, scilicet inexpectando longanimitas, & in condonando facilitas, iuxta illud Psalmi: *Longanimis Dominus, & multum misericors.* In cuius genitæ bonitatis experimento, se merito sponsa fatetur in eam excreuisse fiduciam, ut auderet petere osculum. Quid mirum, dicens, si sic sumo de te, o sponsa, quæ de tuis vberibus tantam experta sum suauitatis abundantiam. Ad audendum me prouocat dulcedo verberum tuorum, non meorum confidentia meritorum. En gratia tua multis iam annis castè, *sobriè, pie, iuste* viuere curavi: lectioni insisto, vitijs resisto, orationibus incumbo, contra tentationes frequenter vigilo, *annos meos in amaritudine anime mee* recogito: sed *anima mea sicut terra sine aqua in illis.* Ut igitur *hulc austum* meum pingue fiat, *osculetur me*, queso, tua benigna largitas *osculo oris sui*, ut imbibam spiritum intellectus, quod pertingat & sapientiæ: quo gustem illa, quæ iam intellectu apprehenderim. Et licet *adipe & pinguedine* replebitur *anima mea, & labijs exultationis laudabit os meum.* Est enim *spiritus sapientiæ & intellectus*, qui ad instar apis ceram portantis & mel, habet omnino unde accendat lumè scientiæ, & unde infundat saporè gratiæ. Neuter autè se putat osculum percipisse, siue qui intelligit veritatè, nec diligit: siue qui diligit, nec intelligit. In isto namque osculo nec error locum habet, nec tepor, quamobrem geminæ gratiæ sacrosancti osculi suscipiendæ desiderio petit è regione sponsa duo labia, scilicet intelligentiæ rationem, & sapientiæ voluntatem, ut de pleno glorians osculo, mereatur audire: *Diffusa est gratia in labijs tuis, propterea benedixit se Deus in æternum.* Sunt igitur labia fidelis animæ intellectus & affectus. Ex parte verò Dei, sunt labia lux verita-

veritatis, imprimens intellectui veram cognitionem; & dulcedo bonitatis, imprimens affectui suauissimam delectationem. Ut tamen manifestius aliquid insequamur de osculo, mihi videtur ineffabile quiddam, & inexpertum omni creaturæ per illud osculum designasse, qui ait: *Nemo nouit Filium, nisi Pater: neque Patrem quis nouit, nisi Filius, & cui uoluerit Filius reuelare.* Illa namque gignentis & geniti cognitio pariter & dilectio, quid nisi osculum est suauissimum? sed secretissimum. Pater enim Filium osculans, eidem arcana suæ diuinitatis eructat, & spirat suauitatem amoris. Cui nimirum sempiterno singulariterque beato complexui, nulli penitus interesse donatur creaturæ, solo utriusque Spiritu teste & conscio mutua dilectionis & agnitionis, nisi *cui uoluerit Filius reuelare.* Si ergo recte Pater osculans, & Filius osculatus accipitur, non erit abs re Spiritum sanctum per osculum intelligi: utpote qui Patris & Filij pax est imperturbabilis, glutine firmum, indiuiduus amor, indiuisibilis unitas. Ipsum igitur sponsa petit infundi sibi sub osculi nomine, in quo reuelaretur sibi Filius & Pater. Cum autem Patrem & Filium veraciter cognouerit, utriusque bonitatem (qui Spiritus sanctus est) non ignorabit. Huius igitur trinitatis cognitionis & dilectionis sibi gratiam petit infundi, cum osculum petit: non tamen osculum presumit petere ab ore, soli resertans illud Patri. Audire vis osculum de ore? *Ego & Pater unum sumus.* Et iterum: *Ego in Patre & Pater in me est.* Nam in Patre Filium esse, & in Filio Patrem, est osculum ore ad os sumptum. Osculum, inquam, perfecte cognitionis, dilectionis & pacis. Sed illa cognitio & dilectio supereminet omniscientiæ, & pax illa superat omnem sensum. Quapropter sponsa minus aliquod postulat: *Osculetur me, inquit, osculo oris sui.* Vis audire nouam sponsam osculum nouum accipientem ab osculo oris? *Insufflatis, inquit, in eis, & dixit: Accipite Spiritum sanctum.* Osculum profecto fuit, non corporeus ille flatus, sed inuisibilis Spiritus, qui propterea in illo flatu Dominico datus est, ut per hoc intelligeretur tam ab ipso, quam à Patre procedere, tanquam uere osculum, quod osculati osculatoque commune est. Hæc igitur uox est animæ fidelis ad complexum totius Trinitatis per affectus amoris iugiter suspirantis. Et iste modus exponendi in intentione auctoris uidentur esse principalior ad legendam, ad audiendumque deuotior, ad predicandum fructuosior, & ad edificandum efficacior. Quasi diceret anima fidelis: *Osculetur me, scilicet tota Trinitas, osculo oris sui, id est, delectabili unione per Spiritum sancti gratiæ meo spiritui dulciter infusam.*

Osculū my-
sticum.

Math. 11.

Osculū Spi-
ritus sancti.Ioan. 14.
Ibidem.

Philip 4.

Ioan. 20.

Psal. 62.
Trio i ctit
anima.

Lucæ 15.

fasam. Est enim Spiritus sanctus gluten illud optimum, quo Deo con-
glutinamur in spiritu, ut spiritus noster vnus cum eo spiritus fiat. Et
hoc est osculū felicissimū, quo felix anima fecundata & impingua-
ta, velut adipe & pinguedine deuotionis adimpletur. Vnde in verbis
prædicti, de tribus perit anima certificari, quæ pariter in osculo pos-
sunt inrelligi. Perit enim vt per Patris potentiā, securam habeat de of-
fensis reconciliationē, quò ad vim irascibilē. Et per Filij sapientiā, ve-
ram habeat de sua cognitione dilectionē, quò ad vim rationalem: Ac
per Spiritus sancti bonitatē, se resectam sentiat per diuinæ dulcedinis
præglustationem, quò ad vim concupiscibilem. Sic pater Euangelicus
super collum filij prodigi cecidit, & osculatus est eum.

*Quomodo Pater osculans, es Filius, osculatum humana natura, oscu-
lum Chr sti persona: illud osculum quomodo quis
accipit? Cap. II.*

Desideria
Iacrum an-
tiquorū pro
Christi ad-
uentu.

Tempor-
no-
Act.

Psal. 44.

Exod. 4.

Isa. 6.

Hierc. 1.

Ioan. 4.

Osculetur me osculo oris sui. Hæc est vox antiquorum Pa-
trum, suspirantium in carne Christi præsentia, & cla-
mantium ad Deum Patrem, apud quem inearnandi, &
Filius mittendi residet principaliter auctoritas, vt in-
telligatur Pater osculans, Filius os eius, osculatū huma-
na natura, osculum vniū Filij Dei ad humanam naturam in vna per-
sona. Vnde dicit Bernardus: Ardorem desiderij Patrum suspirantium
in carne Christi præsentia frequentissimè cogitans confundor & com-
pungor in memet ipso, & nunc vix contineo lachrymas, ira me pudet
temporis torporisq; miserabiliū temporum horum. Cui nanq; nostrum
tantum ingerit gaudium gratiæ huius exhibitio, quantum accēderet
veteribus Sanctis desiderium sola promissio, quorum piæ expectatio-
nis affectum, & flagrans desiderium mihi inspirat ista vox: *Osculetur
me osculo oris sui.* Senserat nimirum in spiritu, quisquis tunc spiritua-
lis esse poterat, quanta gratia foret diffusa in labijs illius, cupiens om-
nino tantæ participio suauitatis non fraudari. Propterea loquens in
anima desiderio, dicebat: *Osculetur me osculo oris sui.* Quali diceret:
Nō audio iam Moſen, eò quod impeditur oris lingua mihi factus est: Isaia
labia sunt immūda: Hieremias loqui nescit, eò quod puer est, & omnes
Prophetae sunt elingues: Sed ipse loquatur mihi, & aperiat voluntatem
Patris, ac in persona propria me erudiat, cuius gratiosa præsentia me
reficiat, cuius admirandæ doctrinæ fluentia fiant in me *fons aque salu-
entis*